

INTERNATIONALT: Advarsel fra LaRouche cirkulerer for at standse krigsfremstød mod Iran

Af Michelle Steinberg, 12. august, 2013 ? Lyndon LaRouches advarsel, som han fremsatte ved en pressemeddelelse den 3. august, om, at israelske angreb på russisk-relaterede mål i Syrien kunne udløse atomkrig mellem USA og Rusland, er blevet spredt vidt omkring. Den 9. august var LaRouche fremme i medierne over hele Iran, inklusive PressTV, Irans halvofficielle FARS News Agency, og Al-Alam, den arabisksprogede nyhedskanal, der ejes af Islamic Republic of Iran Broadcasting (IRIB). I USA blev bragtes udsendelsen i sin fulde længde på websiden »Peoples Voice«. Den 10. august bragte Ruslands MIGnews.com, der formidler militære nyheder, den iranske FARS-dækning under overskriften »Russisk-amerikansk atomkrig kunne starte på grund af Israel«. MIGnews-nyheden blev igen bragt af Rosbalt, et russisk nyhedsagentur, samt andre russiske mediekkanaler.

Denne spredning af LaRouches advarsel til millioner af internationale læsere understreger den globale erkendelse af den krigstrussel, der kommer fra Det britiske Imperium og dets statholdere. Hertil kommer, at internationale journalister nu kobler LaRouches analyse direkte til formanden for de amerikanske generalstabschefer, general Martin Dempsey's, tidligere underdirektør for CIA, Mike Morells, samt andre fremstående, amerikanske efterretnings- og militærfunktionærers bestræbelser for at afværge krig.

PressTV-historien, med overskriften: »Israel kan antænde amerikansk-russisk atomkrig: LaRouche«, bringer omfattende citater fra en artikel af Jeffrey Steinberg i 9. august-nummeret af EIR¹, der rapporterede om LaRouches erklæringer, og som også bemærker, at den lækage, der kom fra kilder i den amerikanske regering, til *New York Times* vedrørende det israelske angreb den 5. juli, havde »til hensigt at gøre det klart, at USA ikke støtter de israelske angreb på russiske mål i Syrien.«

»Sådanne angreb kunne føre til en optrapning, der direkte trækker USA ind i en frontal konfrontation med Rusland«, fortsatte PressTV.

Den 8. og 9. august var der i samme retning en udbredt dækning i et dusin fremstående, både engelsk- og russisksprogede medier, af advarserne fra CIA's Mike Morell om fremvæksten af al-Qaeda i Syrien.

»Morell siger, Assadregeringens fald i Syrien vil udgøre en trussel til USA's sikkerhed«, lød overskriften i magasinet *External Economic Relations*; NTV rapporterede »Amerikanerne frygter Assadregeringens fald«; og *Peacekeeper.ru*, en militæranalytisk website, bragte en artikel med titlen »CIA siger, en styrtet Assad vil udgøre en trussel mod USA«.

Den skrappeste advarsel kom fra *Voice of Russia*, den russiske regerings radiotjeneste, der bragte et indslag den 8. august med titlen »Amerikanske generaler ønsker ikke at kæmpe i Syrien«, som erklærede, at »den væsentligste trussel, iflg. Morell, er Bashar al-Assads mulige fald. Hvis det sker, siger Morell, vil Syrien blive en base for terrorister ?«

»En endnu større bekymring hos sikkerhedsstyrkerne er tanken om en direkte, amerikansk intervention i den syriske konflikt. Ifølge den amerikanske hær generalstabschef Ray Odierno vil selv en »begrænset intervention« resultere i for store tab. Selv tidligere havde formanden for de samlede generalstabschefer Martin Dempsey talt imod det amerikanske militærs indblanding i den syriske konflikt. Han forklarede, at

operationen ville blive for dyr og sandsynligvis ikke effektiv«, sagde artiklen.

Dernæst citerede Voice of Russia den politiske analytiker Boris Mezhuev: »Militæret [det amerikanske] forstår alle aspekter af krig meget bedre end mange andre; det er derfor ikke overraskende, at de er imod, at USA bliver trukket ind i endnu et eventyr.«

Trusler imod Iran

Og nu, med fire nylige angreb imod russiske våbendepoter i Syrien under Israels bælte, tager man nye trusler fra Israel imod Iran meget alvorligt, rapporterer højstående, amerikanske efterretningsfolk.

Umiddelbart efter indsættelsesceremonien af Irans nye præsident Hassan Rouhani den 3. august, og blot få dage før general Dempseys ankomst til Israel, indledte premierminister Benjamin Netanyahu og hans allierede et støt fremstød for krig mod Iran, og mod Hezbollah, den iranskallierede, shi'itiske bevægelse i Libanon. Der er intet underfundigt ved hverken Netanyahus hensigt eller hans retorik: Angrebene på Syrien ses i USA som en alvorlig udløser for udbredt krig.

Med god grund. Ifølge den anglo-israelske krigslejr, der personificeres af Netanyahu og tidligere britiske premierminister Tony Blair, begyndte nedtællingen til israelske angreb mod iranske atomkraftværker i samme øjeblik, som Rouhani, den konservative præst, der vandt en afgørende sejr i det iranske valg, blev valgt, og den eskalerede, da han tiltrådte som præsident.

I en tale på den årlige Presidential Conference i Jerusalem den 19. juni erklærede Blair: »De, der har magten i Iran, bør føle vor beslutsomhed og forstå, at vi ikke vil opgive. Selvfølgelig er enhver militær løsning noget, vi ikke ønsker, men et Iran med atomvåben er det værste, der kan ske.«

Blairs erklæring kom kun fire dage efter valget af Rouhani ? en sejr, der for en stor del skyldtes støtte fra de Iranske Reform-vælgere og -demonstranter ? og var et signal om, at Det britiske Imperium ikke ville ændre sin beslutning om at ødelægge Iran.

Den 3. august aflagde Rouhani sin embedsed, og krigstrommerne begyndte at høres.

Den 7. august afholdt Netanyahu en pressekonference for at advare FN's Sikkerhedsråds Permanente 5 + 1-stater (USA, Storbritannien, Frankrig, Rusland, Kina og Tyskland) om, at Rouhani ikke er anderledes end sine forgængere og er helt forpligtet over for en iransk atombombe. Netanyahu påstod, at Iran nærmer sig centimeter for centimeter en tilstrækkelig ophobning af beriget uran til at bygge en atombombe og også er i færd med at bygge reaktor med tungt vand, som vil give det mulighed for at producere plutonium i den nærmeste fremtid.

Samtidig med, at Netanyahu truede Iran, gav en unavngiven talsmand for De israelske Forsvarsstyrker en briefing til journalister om en kommende krig med Hezbollah i Libanon og advarede om, at siden Libanonkrigen i 2006, der varede 33 dage, har Hezbollah ophobet 60-100.000 raketter og missiler, som er gemt i landsbyer i det sydlige Libanon, rapporterede *Jewish Press* den 1. august. Kilden sagde, at Israel ville lide langt større tab i den »næste« libanesiske krig og advarede om, at Hezbollah hver dag kunne affyre 2.000 raketter og missiler, der var mere langtrækkende og præcise.

General Amos Yalon, pensioneret chef for den israelske efterretningstjeneste, gav den 7. august et interview, der bar yderligere ved til den israelske krigsophidselse, til den israelske Army Radio, hvori han påstod, at Obamaregeringen har skiftet politik mht. et israelsk angreb på Iran og nu ville tillade et israelsk angreb.

Alle disse samtidige erklæringer tilsigter endnu engang at fremmane spøgelseset af en større krig i Mellemøsten, der udløses af israelske, præventive angreb. Hvad enten israelske ledere er bekymrede over en mulig, amerikansk-iransk aftale, når Rouhani-regeringen først er blevet godkendt af Majlis (parlamentet), eller de kaster handsken i ringen i forventning om pres fra Dempsey, der ankom til Israel den 12. august, for at undlade ethvert, ensidigt angreb, så er den optrappede retorik en alvorlig sag.

En pagt med Djævelen om Palæstina?

Den 8. august skrev Ben Caspit, en israelsk veteranjournalist, under overskriften »Forbereder Netanyahu at bombe Iran?« på www.al-monitor.com [1], om indikationerne på, at Netanyahu-regeringens annoncerede løsladelse af 100 palæstinensiske fanger som en del af de »genoplivede« fredsforhandlinger, er en del af en pagt [med den britiske imperiekomite, der kontrollerer den amerikanske præsident Obama ? MJS²], iflg. hvilken Israel vil angribe Iran mod slutningen af sommeren eller i det tidlige efterår. Caspit er en af de få israelske journalister, der har interviewet Lyndon LaRouche.

Caspit anser en historie i *Wall Street Journal* den 5. august om, at Iran vil være i stand til at producere en plutoniumbombe tidligt næste år, for sandsynligvis at være en lækage fra en israelsk kilde for at retfærdiggøre et angreb. Han citerer den israelske forsvarsminister Moshe Ya'alon for at have sagt, at der »lå strategiske overvejelser«, der kunne blive afsløret i fremtiden, bag beslutningen om at løslade fangerne. Caspit fortolker Ya'alons udtalelse således: »Jeg er, og har altid været, modstander af at løslade mordere, men i betragtning af, at den altoverskyggende interesse er at bore den iranske atombombe i sæk, som går foran alle andre, trivielle sager, har vi løsladt fangerne. I fremtiden vil man forstå hvorfor.«

Caspit antyder, at det, vi vil forstå i fremtiden, er, at »Israel vil gøre hvad som helst, der måtte være nødvendigt, for at påbegynde forhandlinger med palæstinenserne, måske endda nå frem til en midlertidig aftale forud for status af den endelige aftale. USA vil give Israel grønt lys til at bombe Iran efter at have fuldstændig bevist, at iranerne virkelig gør sig rede til at udføre det endelige ?fremstød? hen imod bomben.«

Caspit siger, at det israelske forsvarsetablisement kunne være den sidste forhindring for bombeangrebet, inklusive lutvåbenets kommandør, generalmajor Amir Eshel; direktøren for Mossad Tamir Pardo; direktøren for Shin Bet Yoram Cohen; direktøren for Militærets Efterretningstjeneste, generalmajor Aviv Kochavi; og generalstabschefen, generaløjntant Benny Gantz. Alle afviser det på det bestemteste.

Caspit henviser til en historie i *Ha'aretz* den 6. august af Sefi Rachlevsky, der yderligere underbygger teorien ved at tilføje bevis for, at Netanyahu og Obama begge lider af den samme form for mentale/moralske sygdom, der ville give dem en tendens til at lancere en krig, der kunne udslutte menneskeslægten.

»Det er vanskeligt at beholde magten i årevis, når man, i modsætning til sit publikum, er en hengiven tilhænger af bosættelsespolitikken og kapitalisme i Ayn Rand-stil, og også har et horn i siden på de »forræderiske elitepersoner«, som [den myrdede, pro-fred, israelske premierminister] Yitzhak Rabin symboliserede«, skrev Rachlevsky. »Det er ligeledes vanskeligt at forblive ved magten, når ens åndelige rådgiver er pastor Jeremiah Wright, når den tyrkiske premierminister Recep Tayyip Erdogan står dig nærmere end nogen anden leder, og når man sympatiserer med politisk Islam. I en sådan situation har man ikke andet valg end at ?anføre fra bag kulisserne? på snu vis.«

Det, Caspit manglede at bemærke, er, at modstanden i det israelske forsvarsetablisement fungerer med de amerikanske militære ledere, den ene bag den anden, især formanden for generalstabscheferne, Martin Dempsey, hvis rejse til Jerusalem i denne uge efterfølger en rejse af generalstabschef for det amerikanske luftvåben, general Mark Welsh, hvis besøg, der holdt lav profil og varede en hel uge, var på invitation af den samme general Eshel, hvem Caspit identificerer som en del af den »sidste forhindring« for krigen mod Iran.

[1] »LaRouche: Israelske aktioner i Syrien udgør en fare for verdenskrig«

[2] Michelle og Jeffrey Steinberg

Destinations URL: <http://www.schillerinstitut.dk/drupal/node/963>

Links:

[1] <http://www.al-monitor.com>